

KONWENCJA

w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania z dnia 1 marca 1991 r.

**W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:**

W dniu 1 marca 1991 r. została podpisana w Montrealu Konwencja w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, w następującym brzmieniu:

Przekład

Konwencja w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania

PAŃSTWA - STRONY NINIEJSZEJ KONWENCJI

ZDAJĄC SOBIE SPRAWĘ z wpływu aktów terrorystycznych na bezpieczeństwo międzynarodowe.

WYRAŻAJĄC głębokie zaniepokojenie w związku z aktami terroryzmu, celem których jest zniszczenie statków powietrznych, innych środków transportu oraz innych obiektów,

ZANIEPOKOJONE tym, że dla dokonania takich aktów terrorystycznych wykorzystywane były plastyczne materiały wybuchowe,

UWZGLĘDNIAJĄC, że znakowanie materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania będzie w znacznym stopniu sprzyać zapobieganiu takim bezprawnym aktom,

UZNAJĄC, że w celach powstrzymania takich bezprawnych aktów istnieje nagląca potrzeba wydania międzynarodowego aktu prawnego, nakładającego na państwa obowiązek podejmowania odpowiednich działań w celu właściwego znakowania plastycznych materiałów wybuchowych,

UWZGLĘDNIAJĄC rezolucję 635 Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 14 czerwca 1989 roku oraz rezolucję 44/29 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 4 grudnia 1989 roku zobowiązujących Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego do zintensyfikowania jej prac w celu stworzenia międzynarodowego

systemu znakowania plastycznych lub prasowanych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania,

BIORĄC POD UWAGĘ rezolucję A27-8 jednogłośnie przyjętą na 27 sesji Zgromadzenia Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego, w której Zgromadzenie uznało za najwyższy priorytet przygotowanie nowego międzynarodowego aktu prawnego dotyczącego znakowania plastycznych lub prasowanych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania,

PODKREŚLAJĄC z zadowoleniem rolę Rady Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w przygotowaniu Konwencji, jak również gotowość tej Organizacji do przyjęcia na siebie funkcji związanych z jej wdrożeniem;

UZGODNIŁY CO NASTĘPUJE:

Artykuł I.

Dla celów niniejszej Konwencji:

1. "Materiały wybuchowe" oznaczają materiały wybuchowe znane powszechnie jako "plastyczne materiały wybuchowe", w tym materiały wybuchowe w giętkiej lub elastycznej prasowanej postaci, jak to określono w załączniku technicznym do niniejszej Konwencji.

2. "Czynnik wykrywający" oznacza substancję opisaną w załączniku technicznym do niniejszej Konwencji, która dodana do materiału wybuchowego czyni go wykrywalnym.

3. "Znakowanie" oznacza dodanie do materiału wybuchowego substancji znakującej, zgodnie z załącznikiem technicznym do niniejszej Konwencji.

4. "Wytwarzanie" oznacza każdy proces łącznie z przetwarzaniem, w wyniku którego wytwarzane są materiały wybuchowe.

5. "Uzbrojenie wojskowe posiadające odpowiednią autoryzację" zawiera, ale nie jest ograniczone do uzbrojenia takiego jak: łuski, bomby, pociski, miny, rakiety, ładunki o specjalnym kształcie, granaty i perforatory wytworzone wyłącznie dla celów wojskowych lub policyjnych, zgodnie z ustawodawstwem i przepisami danego Państwa - Strony.

6. "Państwo - wytwórca" oznacza każde państwo, na terytorium którego wytwarzane są materiały wybuchowe.

Artykuł II.

Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne i skuteczne działania w celu zakazu i zapobieganiu wytwarzania na jego terytorium nie oznakowanych materiałów wybuchowych.

Artykuł III.

1. Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne i skuteczne działania w celu zakazania wwozu na jego terytorium lub wywozu z jego terytorium nie oznakowanych materiałów wybuchowych oraz zapobiegania takim praktykom.

2. Postanowienia ustępu 1 nie będą stosowane do przewozu w celach, które nie są sprzeczne z niniejszą Konwencją, nie oznakowanych materiałów wybuchowych, znajdujących się pod kontrolą danego Państwa - Strony zgodnie z ustępem 1 artykułu IV, przez organy Państwa - Strony, wykonujące funkcje wojskowe lub policyjne.

Artykuł IV.

1. Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne działania w celu ścisłej i skutecznej kontroli nad posiadaniem i przekazywaniem nie oznakowanych materiałów wybuchowych, które zostały wytworzone na jego terytorium lub wwieziona na jego terytorium przed wejściem w życie niniejszej Konwencji w danym państwie tak, aby przeciwdziałać ich użyciu lub wykorzystaniu w celach sprzecznych z niniejszą Konwencją.

2. Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne działania dla zapewnienia, aby wszelkie zapasy materiałów wybuchowych wymienionych w ustępie 1 niniejszego artykułu, nie znajdujące się w posiadaniu jego organów spełniających funkcje wojskowe lub policyjne, zostały zniszczone lub wykorzystane dla celów, które nie są sprzeczne z niniejszą Konwencją, oznakowane lub też trwale pozbawione właściwości wybuchowych w ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do tego Państwa.

3. Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne działania dla zapewnienia, aby wszelkie zapasy materiałów wybuchowych wymienionych w ustępie 1 niniejszego artykułu znajdujące się w posiadaniu jego organów spełniających funkcje wojskowe lub policyjne i które nie zostały włączone w charakterze integralnej części do uzbrojenia wojskowego odpowiednio autoryzowanego - zostały zniszczone lub wykorzystane w sposób, który nie jest sprzeczny z niniejszą Konwencją, oznakowane lub też trwale pozbawione właściwości wybuchowych w ciągu piętnastu lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do tego Państwa.

4. Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne działania dla zapewnienia, tak szybko jak to możliwe, zniszczenia na swoim terytorium nie oznakowanych materiałów wybuchowych, które mogą być wykryte na tym terytorium i których nie dotyczą ustępy 1-3 niniejszego artykułu, innych niż zapasy nie oznakowanych materiałów wybuchowych znajdujących się w posiadaniu jego organów spełniających funkcje wojskowe lub policyjne i włączonych w charakterze integralnej części do uzbrojenia wojskowego odpowiednio autoryzowanego - z datą wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do tego Państwa - Strony.

5. Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne działania dla wykonywania ścisłej i skutecznej kontroli nad posiadaniem i przekazywaniem materiałów wybuchowych, wymienionych w ustępie II części 1 załącznika technicznego do niniejszej Konwencji, aby zapobiec ich przekazaniu lub użyciu w celach sprzecznych z niniejszą Konwencją.

6. Każde Państwo - Strona podejmie niezbędne działania dla zapewnienia zniszczenia na jego terytorium tak szybko jak tylko możliwe nie oznakowanych materiałów wybuchowych, wytworzonych po wejściu w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do tego Państwa, które nie zostały włączone, jak to wymieniono w ustępie II d) części 1 załącznika technicznego do niniejszej Konwencji, oraz nie oznakowanych materiałów wybuchowych, których nie dotyczą inne punkty wymienionego ustępu II.

Artykuł V.

1. Niniejszą Konwencją powołuje się Komisję Techniczną ds. Materiałów Wybuchowych (zwaną dalej "Komisją") składającą się co najmniej z piętnastu i nie więcej niż dziewiętnastu członków, wyznaczonych przez Radę Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (zwaną dalej "Radą") z osób nominowanych przez Państwa - Strony Konwencji.

2. Członkami Komisji będą eksperci posiadający bezpośrednio i znaczne doświadczenie w zagadnieniach dotyczących wytwarzania lub wykrywania materiałów wybuchowych lub też prowadzenia odpowiednich prac badawczych.

3. Członkowie Komisji będą pracowali w niej przez trzy lata i mogą być wyznaczeni

powtórnie.

4. Sesje Komisji będą odbywały się co najmniej raz w roku w siedzibie Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego lub w takich miejscach i czasie, że będą mogły być kierowane lub zatwierdzone przez Radę.

5. Komisja przyjmie zatwierdzone przez Radę zasady działania.

Artykuł VI.

1. Komisja dokona oceny postępu technicznego w odniesieniu do wytwarzania, znakowania i wykrywania materiałów wybuchowych.

2. Komisja za pośrednictwem Rady poinformuje Państwa - Strony oraz zainteresowane organizacje międzynarodowe o wynikach swojej pracy.

3. W razie konieczności Komisja zaleci Radzie dokonanie zmian w załączniku technicznym do niniejszej Konwencji. Komisja będzie dążyła do podjęcia decyzji dotyczących takich zaleceń jednomyślnie. Jeśli uzyskanie jednomyślności będzie niemożliwe, Komisja podejmie decyzję większością dwóch trzecich głosów swoich członków.

4. Rada, zgodnie z zaleceniem Komisji, może zaproponować Państwom - Stronom zmiany w załączniku technicznym do niniejszej Konwencji.

Artykuł VII.

1. Każde Państwo - Strona może w ciągu dziewięćdziesięciu dni od daty powiadomienia o proponowanej zmianie w załączniku technicznym do niniejszej Konwencji zgłosić swoje uwagi Radzie. Rada przekaże te uwagi Komisji tak szybko jak to możliwe, w celu ich rozpatrzenia. Państwu, które przedstawiło uwagi lub zastrzeżenia do proponowanej zmiany, Rada proponuje przeprowadzenie konsultacji z Komisją

2. Komisja rozpatrzy stanowiska Państw - Stron przedstawione zgodnie z postanowieniami poprzedniego ustępu i przedstawi je Radzie. Rada po rozpatrzeniu sprawozdania Komisji, biorąc pod uwagę charakter zmiany i uwagi Państw - Stron, przy udziale Państw - wytwórców, może zaproponować przyjęcie tej zmiany wszystkim Państwom - Stronom.

3. Jeżeli do proponowanej zmiany nie zgłoszono w drodze pisemnej sprzeciwu ze strony pięciu lub więcej Państw - Stron w ciągu dziewięćdziesięciu dni od daty powiadomienia przez Radę o danej zmianie, zmiana zostanie uznana za przyjętą i wejdzie w życie po upływie stu osiemdziesięciu dni lub po upływie innego okresu, który określono w proponowanej zmianie dla Państw - Stron, które nie zgłosiły do niej zastrzeżeń.

4. Państwa - Strony, które zgłosiły zastrzeżenia do proponowanej zmiany mogą później, w drodze złożenia w depozycie dokumentu przyjęcia lub zatwierdzenia, wyrazić zgodę na związanie przepisami tej zmiany.

5. Jeżeli pięć lub więcej Państw - Stron zgłosiło zastrzeżenia do proponowanej zmiany, Rada przekaże ją Komisji w celu dalszego rozpatrzenia.

6. Jeżeli proponowanej zmiany nie przyjęto zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu, Rada może zwołać konferencję wszystkich Państw - Stron.

Artykuł VIII.

1. Państwa - Strony w miarę możliwości będą przekazywały Radzie informacje, które

pomogą Komisji w wypełnianiu jej funkcji zgodnie z ustępem 1 artykułu VI.

2. Państwa - Strony poinformują Radę o podjętych przedsięwzięciach w celu wdrożenia postanowień niniejszej Konwencji. Rada przekaże te informacje do wiadomości wszystkim Państwom - Stronom oraz zainteresowanym organizacjom międzynarodowym.

Artykuł IX.

Rada we współpracy z Państwami - Stronami i zainteresowanymi organizacjami międzynarodowymi podejmie właściwe działania w celu ułatwienia wdrożenia niniejszej Konwencji, włącznie z zapewnieniem pomocy technicznej oraz środków dla wymiany informacji dotyczących postępu technicznego w znakowaniu i wykrywaniu materiałów wybuchowych.

Artykuł X.

Załącznik techniczny do niniejszej Konwencji stanowi jej integralną część.

Artykuł XI.

1. Każdy spór między dwoma lub więcej Państwami - Stronami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, który nie może być rozstrzygnięty w drodze negocjacji, na prośbę jednego z tych Państw będzie przekazany do arbitrażu. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty wyrażenia prośby o arbitraż Strony nie będą mogły porozumieć się w sprawie zorganizowania arbitrażu, każda z tych Stron może na żądanie, zgodnie ze statutem Trybunału skierować spór do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

2. Każde Państwo - Strona może przy podpisaniu, ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu niniejszej Konwencji lub przy przystąpieniu do niej oświadczyć, że nie uważa się za związane postanowieniami poprzedniego ustępu. Inne Państwa-Strony nie będą związane postanowieniami poprzedniego ustępu w odniesieniu do żadnego Państwa - Strony, wnoszącego takie zastrzeżenie.

3. Każde Państwo - Strona, które wniosło zastrzeżenie zgodnie z poprzednim ustępem może w dowolnym czasie wycofać to zastrzeżenie w drodze powiadomienia depozytariusza.

Artykuł XII.

Z wyjątkiem przewidzianego w artykule XI, żadne inne zastrzeżenia nie mogą być wniesione do niniejszej Konwencji.

Artykuł XIII.

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do podpisu 1 marca 1991 przez państwa uczestniczące w Międzynarodowej Konferencji Prawa Lotniczego przeprowadzonej w Montrealu od 12 lutego do 1 marca 1991 roku. Po 1 marca 1991 roku Konwencja będzie otwarta dla wszystkich państw do podpisu w siedzibie Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego w Montrealu aż do wejścia jej w życie, zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu. Każde państwo, które nie podpisało niniejszej Konwencji może przystąpić do niej w dowolnym czasie.

2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niej. Dokumenty ratyfikacyjne, o przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu będą złożone w Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego, która niniejszym zostaje wyznaczona jako depozytariusz. Przy złożeniu dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia,

każde państwo składa oświadczenie, czy jest lub nie jest Państwem - wytwórcą.

3. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie po upływie sześćdziesiątego dnia od dnia złożenia depozytariuszowi trzydziestego piątego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, pod warunkiem, że nie mniej niż pięć takich państw oświadczyło zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu, że są one Państwami - wytwórcami. Jeżeli trzydzieści pięć takich dokumentów zostałoby złożonych u depozytariusza przed złożeniem oświadczeń pięciu Państw - wytwórców, niniejsza Konwencja wejdzie w życie po upływie sześćdziesiątego dnia od dnia złożenia dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia piątego Państwa - wytwórcy.

4. Dla innych państw, niniejsza Konwencja wejdzie w życie po upływie sześćdziesiątego dnia od dnia złożenia ich dokumentów ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

5. Po wejściu niniejszej Konwencji w życie, podlega ona rejestracji przez depozytariusza zgodnie z Artykułem 102 Karty Narodów Zjednoczonych i zgodnie z Artykułem 83 Konwencji o Międzynarodowym Lotnictwie Cywilnym (Chicago, 1944 r.).

Artykuł XIV.

Depozytariusz niezwłocznie powiadomi wszystkich sygnatariuszy oraz Państwa - Strony o:

1. każdym podpisaniu niniejszej Konwencji i dacie takiego podpisania;
2. każdym złożeniu dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia i jego dacie, zwracając szczególną uwagę na oświadczenie, czy Państwo zadeklarowało się jako Państwo- wytwórcą;
3. dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji;
4. dacie wejścia w życie każdej zmiany do niniejszej Konwencji lub do załącznika technicznego;
5. każdym wypowiedzeniu Konwencji, zgodnie z artykułem XV; i
6. każdym oświadczeniem wydanym zgodnie z ust.2 artykułu XI.

Artykuł XV.

1. Każde Państwo - Strona może wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze pisemnego powiadomienia depozytariusza.

2. Wypowiedzenie wejdzie w życie po upływie sto osiemdziesiątego dnia od dnia otrzymania powiadomienia przez depozytariusza.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani przedstawiciele właściwie upoważnieni przez swoje rządy, podpisali niniejszą Konwencję.

PODPISANO w Montrealu dnia pierwszego marca tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego pierwszego roku w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, francuskim, rosyjskim, hiszpańskim i arabskim, z których każdy jest jednakowo autentyczny.

Załącznik techniczny

Część 1. OPIS MATERIAŁÓW WYBUCHOWYCH

I. Materiałami wybuchowymi, wymienionymi w ustępie 1 artykułu I niniejszej Konwencji, są materiały które:

- a) zawierają jeden lub kilka materiałów wybuchowych dużej mocy, które w ich czystej postaci mają ciśnienie pary mniejsze niż 10^{-4} Pa przy temperaturze 25{f1 \u65518'3f} C;
- b) zawierają materiał wiążący; oraz
- c) jako mieszanina są miękkie lub elastyczne w normalnej temperaturze pokojowej.

II. Niżej wymienione materiały wybuchowe, nawet jeśli odpowiadają opisowi materiałów wybuchowych w ustępie I tej części, nie będą uznawane za materiały wybuchowe tak długo jak będą one przechowywane lub stosowane w celach wymienionych poniżej lub pozostaną włączone jak to wymieniono poniżej; dotyczy to materiałów wybuchowych, które:

- a) są wytwarzane lub przechowywane w ograniczonych ilościach, wyłącznie dla wykorzystania w odpowiednio autoryzowanych badaniach naukowych, doświadczeniach lub próbach nowych lub zmodyfikowanych materiałów wybuchowych;
- b) są wytwarzane lub przechowywane w ograniczonych ilościach, wyłącznie dla wykorzystania w odpowiednio autoryzowanych szkoleniach w zakresie wykrywania materiałów wybuchowych i/lub doświadczeniach i próbach urządzeń do wykrywania materiałów wybuchowych;
- c) są wytwarzane lub przechowywane w ograniczonych ilościach, wyłącznie dla celów wiedzy sądowniczej; lub
- d) są przeznaczone do włączenia i stanowią nieodłączną część uzbrojenia wojskowego odpowiednio autoryzowanego na terytorium państwa wytwórcy w ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji w stosunku do danego państwa.

Takie uzbrojenie wyprodukowane w ciągu trzech lat będzie uważane za uzbrojenie wojskowe odpowiednio autoryzowane zgodnie z ustępem 4 artykułu IV niniejszej Konwencji.

III. W tej części: "odpowiednio autoryzowany" w ustępie II a), b) i c) oznacza dozwolony zgodnie z prawem i przepisami zainteresowanego Państwa - Strony; i "materiały wybuchowe o dużej mocy" zawierają ale nie ograniczają się do następujących: cyklotetrametylentetranitramin (HMX, oktogen), tetramitrat pentaeritritu (PETN, pentrit) oraz cyklotrimetylentrinitramit (RDX, heksogen).

Część 2. MATERIAŁY ZNAKUJĄCE

Materiałem znakującym jest dowolna z substancji podanych w przedstawionej niżej tabeli. Materiały znakujące opisane w tej tabeli przeznaczone są do wykorzystania w celu ułatwienia wykrywalności materiałów wybuchowych za pomocą środków do wykrywania pary. W każdym przypadku, materiał znakujący powinien być dodawany do materiału wybuchowego w taki

sposób, aby był równomiernie rozmieszczony w gotowym produkcie. Minimalna koncentracja materiału znakującego w gotowym produkcie po wytworzeniu powinna odpowiadać danym zawartym w tabeli.

TABELA

Nazwa materiału znakującego	Wzór cząsteczkowy	Ciężar cząsteczkowy	Minimalna koncentracja
Diazotan glikolu etylenowego(EGDN)	C ₂ H ₄ (N ₀₃) ₂	152	0,2% w masie
2,3- dimetylo-2,3- dinitrobutan (DMNB)	C ₆ H ₁₂ (N ₀₂) ₂	176	0,1% w masie
p-nitrotoluen (p.-MNT)	C ₇ H ₇ N ₀₂	137	0,5% w masie
o-nitrotoluen (o-MNT)	C ₇ H ₇ N ₀₂	137	0,5% w masie

Każdy materiał wybuchowy, który w rezultacie jego zwykłego wytwarzania zawiera jakikolwiek z wyznaczonych materiałów znakujących o wymaganym minimalnym poziomie koncentracji lub powyżej tego minimalnego poziomu, będzie uważany za znakowany.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej konwencji,
- postanowienia konwencji są przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 7 lipca 2006 r.